

Sygn. akt IV Ka 337/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Marta Legeny-Błaszczyk

Sędziowie SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska (spr.)

del. SR Agnieszka Zielińska

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Izabeli Stachowiak

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2014 roku

sprawy **J. D.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 843/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 4 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie II K 666/13,

- obniża wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 wyroku do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata O. G. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 337/14

UZASADNIENIE

J. D. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 7 marca 2008 roku w sprawie IIK 34/07 za trzy czyny: pierwszy wyczerpujący dyspozycję art. 158 § 1 k.k. popełniony w dniu 1 grudnia 2006 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, drugi wyczerpujący dyspozycję art. 282 k.k. popełniony w dniu 1 grudnia 2006 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności, trzeci wyczerpujący dyspozycję art. 191 § 1 k.k. popełniony w okresie od sierpnia 2006 roku do 28 listopada 2006 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 2 grudnia 2006 roku do 28 sierpnia 2007r. oraz od 1 października 2007 roku do 4 stycznia 2008 roku,

II. Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 23 czerwca 2008 roku w sprawie IIK 242/08 za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 11 maja 2008 roku, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, dozorem kuratora, grzywnę w rozmiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, z obowiązkiem przeproszenia pokrzywdzonych,

III. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 grudnia 2009 roku w sprawie II K 429/09, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 22 sierpnia 2004 roku do 1 grudnia 2006 roku oraz od 5 stycznia 2008 roku do 2 czerwca 2009 roku na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, z obowiązkiem bieżącej alimentacji oraz spłacenia zaległości. Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2011 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,

IV. Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 8 czerwca 2010 roku w sprawie II K 95/10, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 1 sierpnia 2005 roku do 23 września 2009 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

V. Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 12 lipca 2013 roku w sprawie IIK 305/13, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 242 § 3 k.k. popełniony w okresie od 21 maja 2011 roku do 12 kwietnia 2013 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

VI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 października 2013 roku w sprawie IIK 551/13 za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 3 czerwca 2009 roku do 20 czerwca 2013 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

VII. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie II K 666/13 za dwa czyny: pierwszy wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 k.k. popełniony w dniu 5 marca 2013 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności, drugi wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. popełniony tym samym dniem, na karę 1 roku pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat próby, grzywną w rozmiarze 40 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda i zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Po zbadaniu zasadności wydania wyroku łącznego, co do kar orzeczonych wyrokami wymienionymi w punktach I-VII, **Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem łącznym z dnia 30 stycznia 2014 roku w sprawie II K 843/13** na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył wyroki opisane powyżej:

- w punktach III i IV i w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzonych tymi wyrokami, wymierzył skazanemu łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 577 k.p.k. określił początek jej odbywania na dzień 19 października 2014 roku,

- w punktach V, VI i VII i w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierzonych tymi wyrokami, wymierzył skazanemu łączną karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyroki opisane w punktach III, IV, V, VI i VII uznał za pochłonięte wydanym wyrokiem łącznym w zakresie kar pozbawienia wolności, stwierdzając, że w pozostałym zakresie podlegają one odrębnemu wykonaniu,

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie,
- zasądził do Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat O. G. kwotę 146,40 tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,
- zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację w przedmiotowej sprawie wniósł obrońca skazanego, skarżąc wyrok łączny na korzyść J. D. w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Apelacja obrońcy wywiedziona z podstawy art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu rażąco niewspółmierność kar łącznych pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu wskutek nadmiernej ich wysokości i niezastosowania przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji, pomimo istniejących ku temu podstaw, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia skazanemu kar nie odpowiadających im celom i nie uwzględniających ustawowych deryktów wymiaru kary.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kar łącznych z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji tj. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach III i IV – kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami opisanymi w punktach V, VI i VII – kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał własną skargę apelacyjną i wnioski w niej zawarte.

Oskarżyciel publiczny wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej uwzględnienia powstała podstawa do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez:

- obniżenie orzeczonej w punkcie 2 wyroku kary łącznej pozbawienia wolności (dotyczących skazań wyrokami opisanymi w punktach V, VI i VII) do 2 lat pozbawienia wolności,

- rozwiązanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie II K 666/13.

Na wstępie sąd odwoławczy zważył, iż zasadność dokonanego przez sąd meriti sposobu połączenia kar jednostkowych i połączenie jedynie kar pozbawienia wolności w dwóch grupach tj. z wyroków wymienionych w punktach III i IV oraz w punktach V, VI i VII, z jednoczesnym umorzeniem postępowania w pozostałym zakresie, jest prawidłowa i nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

W tej sytuacji głównej ocenie Sądu Okręgowego podlegał wymiar orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności tj. zasadność wymierzenia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa będące przedmiotem spraw wymienionych w punktach III i IV oraz kary 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności – za przestępstwa będące przedmiotem spraw wymienionych w punktach V, VI i VII.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, w żadnym z przypadków połączenia kar pozbawienia wolności, nie zachodziły podstawy do orzeczenia ich z zastosowaniem zasady absorpcji (pochłaniania) polegającej na tym, że kara najsurowsza z orzeczonych podlegających połączeniu pochłania pozostałe kary. Oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji należy bowiem jako rozwiązanie skrajne, stosować wyjątkowo, albowiem wymaga ono szczególnego uzasadnienia. Wymierzenie takiej kary (tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar) prowadziłoby bowiem do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych

zachowań zabronionych. W tym aspekcie zasadę pełnej absorpcji należy zastosować, gdy orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15.11.2012 roku w sprawie II AKa 196/12 (opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Innym przykładem, w którym wyjątkowo możliwym było oparcie się na zasadzie absorpcji jest sytuacja, w której orzeczona kara za jedno z przestępstw jest tego rodzaju i tak wysoka, że może "pochłonąć" kary orzeczone za pozostałe, popełnione przez sprawcę przestępstwa. Jest to możliwe tylko wtedy, gdy zachodzi znaczna różnica w stopniu społecznej szkodliwości popełnionych przez sprawcę czynów oraz w stopniu jego zawinienia - tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 06.09.2012 roku w sprawie II AKa 325/12 (opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl). Przecież orzeczenie kary łącznej w ogóle nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczać orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar – tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 16.07.2013 roku w sprawie II AKa 57/13 (opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Drugą zasadą orzekania o karze łącznej jest kumulacja, polegająca na sumowaniu kar orzeczonych za każde przestępstwo, a trzecia, na podstawie której możliwe jest określenie wysokości kary łącznej, to zasada aspiracji zwana również zasadą mieszaną, polegająca na częściowym zastosowaniu absorpcji i częściowo kumulacji, co w praktyce sprowadza się do wymiaru kary pośredniej - pomiędzy tym co wyznacza zasada absorpcji z jednej, a kumulacji z drugiej strony.

Taką też zasadę mieszaną – zbliżoną do absorpcji - zastosował sąd rejonowy, przy wymierzaniu kary 1 roku pozbawienia wolności za zabiegające się przestępstwa objęte wyrokami opisanymi w punkcie III i IV (wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 grudnia 2009 roku w sprawie II K 429/09 dotyczący skazania za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 22 sierpnia 2004r. do 1 grudnia 2006 roku oraz od 5 stycznia 2008r. do 2 czerwca 2009r. i wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 8 czerwca 2010 roku w sprawie II K 95/10 dotyczący skazania za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 1 sierpnia 2005r. do 23 września 2009r.) Argumenty przytoczone w zarzucie apelacji obrońcy o konieczności wymierzenia w tym zakresie kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności, należy ocenić jako nietrafne. Obrońca na uzasadnienie swojej tezy powołał właśnie podobieństwo obu czynów objętych wyrokami opisanymi w punktach III i IV oraz pokrywanie się „w znacznej mierze” czasookresów niealimentacji. Tymczasem owe podobieństwo rodzajowe przestępstw (a dokładnie ich tożsamość) zostało dostrzeżone przez sąd rejonowy, natomiast pokrywanie się w większości czasookresów ich popełnienia, w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadniało w tym wypadku łagodniejszego potraktowania skazanego. Zauważyć należy przecież, że oba czyny wyczerpujące dyspozycję art. 209 § 1 k.k. zostały popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych (dzieci z różnych związków).

Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza dyrektywy słuszności i celowości, wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Decydujące znaczenie ma bowiem wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji tak indywidualnej, jak i ogólnej. Wymierzona w tej sytuacji kara łączna 1 roku pozbawienia wolności (dotycząca skazań opisanych w punktach III i IV za czyny polegające na niealimentacji) przy zastosowaniu zasady mieszanej, bliskiej absorpcji, uwzględnia występujący pomiędzy nimi związek przedmiotowo-podmiotowy i realizuje cele prewencji indywidualnej oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Popełnienie przez skazanego dwóch przestępstw niealimentacji, a zatem rodzajowo podobnych, w sytuacji, gdy czasowo-przestrzenna więź pomiędzy poszczególnymi czynami była dosyć bliska, przemawiało właśnie za orzeczeniem kary łącznej tylko nieco surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji i taką też karę wymierzył sąd rejonowy. W sprawie nie zaistniały natomiast jakieś szczególne okoliczności, które pozwoliłyby na uznanie, iż J. D. zasługuje na wyjątkowe i bardziej łagodne potraktowanie w tym względzie.

Odnosząc się natomiast do apelacji obrońcy dotyczącej drugiej z wymierzonym kar łącznych pozbawienia wolności tj. za zbiegające się przestępstwa objęte wyrokami opisanymi w punktach V, VI i VII (wyrok Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 12 lipca 2013 roku w sprawie IIK 305/13 obejmujący skazanie za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 242 § 3 k.k. popełniony w okresie od 21 maja 2011 roku do 12 kwietnia 2013 roku, wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 października 2013 roku w sprawie IIK 551/13 obejmujący skazanie za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie od 3 czerwca 2009r. do 20 czerwca 2013r. na karę 1

roku pozbawienia wolności i wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie II K 666/13 dotyczący skazania za dwa czyny: pierwszy wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk oraz drugi wyczerpujący dyspozycję art. 270 § 1 k.k. – oba przestępstwa popełnione w dniu 5 marca 2013 roku), to wniesiony środek odwoławczy okazał się zasadny na tyle, że spowodował obniżenie wymiaru orzeczonej kary łącznej z 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat pozbawienia wolności.

Spośród dyrektyw wymiaru kary wymienionych w art. 53 § 1 k.k. stopień winy i społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw nie powinny mieć wpływu na wymiar kary łącznej, ponieważ zostały już uwzględnione przy wymiarze kar jednostkowych, a ponowne kierowanie się nimi oznaczałoby dwukrotne osądzenie tego samego czynu. Za szczególnie istotne dla wymiaru kary łącznej uznaje się natomiast wzajemne relacje między przestępstwami, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Słusznie podniósł sąd pierwszej instancji, że czynów objętych wyrokami opisanymi w punktach V, VI i VII, nie cechowało w istocie żadne podobieństwo (samouwolnienie, niealimentacja, kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości i fałszerstwo dokumentu), ale też – czego nie zauważył - towarzyszyła im dosyć bliska więź czasowa. W okresie bowiem niealimentacji (choć trwającej długi okres czasu), objętej skazaniem wyrokiem opisanym w punkcie VI, zostały popełnione trzy pozostałe czyny skazanego – objętych wyrokami opisanymi w punktach V i VII. Czasokres ich popełnienia niejako więc nakłada się, co powoduje, że można w tym przypadku mówić o pewnej bliskości czasowej czynów, co uzasadniało wymierzenie kary z zastosowaniem zasady mieszanej, ale też wymierzenie kary łagodniejszej aniżeli w wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 stycznia 2014 roku tj. z jej obniżeniem do lat 2 pozbawienia wolności. Apelacja w tym zakresie nie wskazuje natomiast na konkretne przesłanki uzasadniające wymierzenie wnioskowanej kary 1 roku pozbawienia wolności za w/w cztery czyny.

Do połączenia stały w tym przypadku kolejno kary jednostkowe: 5 miesięcy pozbawienia wolności, 1 rok pozbawienia wolności, 1 rok pozbawienia wolności i 1 rok pozbawienia wolności (dwie ostatnie - wobec orzekania z urzędu, co do połączenia kar z wyroku sygn. II K 666/13 należało traktować jako odrębne kary jednostkowe, a nie jako wymierzona kara łączna w wyroku jednostkowym sygn. II K 666/13). Przy takim też połączeniu sąd pierwszej instancji poruszał się w granicach kar: od 1 roku pozbawienia wolności do 3 lat i 5 miesięcy tej kary. Mając na uwadze opisane powyżej okoliczności, wymierzona zaskarżonym wyrokiem kara łączna 2 lat i 3 miesięcy, zbyt blisko w tej sytuacji zmierzała do zasady kumulacji i należało ją obniżyć do 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, że w sprawie sygn. II K 666/13 orzeczono karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dokładnie orzeczono w niej kary jednostkowe, a następnie karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby. W sytuacji jednak spełnienia formalnych przesłanek do wydania wyroku łącznego, obejmującego również skazanie w sprawie II K 666/13, do połączenia „stają” kary jednostkowe, a orzeczona kara łączna w wyroku jednostkowym traci swój byt. Dzieje się tak z mocy prawa, jednak dla lepszej przejrzystości wyroku, zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie wysokości kary łącznej, dodatkowo dodano, że rozwiązuje się tą karę łączną w wyroku jednostkowym (orzeczoną w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie II K 666/13).

Orzekając o karze łącznej w zakresie skazań wyrokami opisanymi w punktach V, VI i VII, doszło więc do połączenia kar jednostkowych: pozbawienia wolności orzeczonych bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (bezwzględne kary pozbawienia wolności) z karami pozbawienia wolności orzeczonymi z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Z uwagi na fakt, że wszystkie czyny objęte tymi skazaniami zostały popełnione po dniu 8 czerwca 2010 roku, sąd rejonowy miał możliwość wymierzenia kary łącznej zarówno w warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak i kary łącznej o charakterze bezwzględnym – z uwzględnieniem zasad warunkowego zawieszenia wykonania kary wynikających z treści art. 69 k.k. Wywody sądu rejonowego w tym zakresie są bardzo obszerne, logiczne i znajdują poparcie z obowiązujących przepisach oraz orzecznictwie. Sąd odwoławczy argumentację tą podziela w całej rozciągłości. Przepis art. 89 k.k. stanowi jedynie uprawnienie sądu do zawieszenia wykonania kary łącznej, pod warunkiem wystąpienia przesłanek określonych w art. 69 k.k. W żadnym natomiast wypadku przepis ten nie może być interpretowany jako nakazujący zawieszenie wykonania kary w przypadku, gdy jedna z podlegających łączeniu kar została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czemu wyraźnie sprzeciwia się już sama treść

tego przepisu, a tym bardziej nie może stanowić negatywnej przesłanki orzekania o karze łącznej (wydania wyroku łącznego) w przypadku, gdy sąd we wskazanej sytuacji stwierdzi brak warunków do zawieszenia kary. Sprzeciwia się temu wyraźnie treść art. 85 k.k., wyrażającego obowiązek sądu do zastosowania instytucji realnego zbiegu przestępstw i wydania wyroku łącznego - o ile zostaną spełnione przesłanki formalne, niezależnie od rozważenia kwestii zastosowania środka probacyjnego, czy zapatrywań na wymiar kary łącznej, który mógłby uniemożliwiać warunkowe jej zawieszenie. Jeśli chodzi natomiast o samą wykładnię art. 89 § 1 k.k., to literatora oraz orzecznictwo prezentuje ugruntowany pogląd, iż jedynie na gruncie dawnego Kodeksu karnego z 1969 roku obowiązywała zasada zakazu pogarszania sytuacji skazanego w wyroku łącznym. Dawny kodeks nie zawierał odpowiednika obecnie obowiązującego art. 89 § 1 k.k. i reguła ta nie ma zastosowania aktualnie. Już sam fakt wprowadzenia art. 89 § 1 k.k. do Kodeksu karnego z 1997 r. uprawnia do stwierdzenia, że aktualny ustawodawca przewidywał, że wymierzenie kary łącznej w pewnych przypadkach może prowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego. Sąd orzekający o karze łącznej w wyroku łącznym powinien w pierwszej kolejności badać, czy zachodzą przesłanki do wydania kary łącznej, a jeżeli tak, to w oparciu o wypracowane na gruncie doktryny i orzecznictwa dyrektywy (przede wszystkim związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi czynami) jej wymiaru, dokonać wyboru między zasadą absorpcji, a kumulacji, ustalić jej rozmiar, a dopiero w dalszej kolejności rozważyć, czy istnieją przesłanki formalne i merytoryczne do warunkowego zawieszenia kary łącznej. Zadaniem instytucji kary łącznej nie jest aktualnie przecież każdorazowe (bezwzględne) łagodzenie odpowiedzialności karnej wobec skazanych, co z uwagi na ich niejednokrotną aktywność przestępczą mogłoby być zresztą rażąco niesprawiedliwe. Złagodzenie sytuacji skazanego w porównaniu z odrębnym wykonywaniem kar jednostkowych jest tylko możliwością, jaką otwiera kara łączna, i nie może stanowić dyrektywy jej wymiaru – tak postanowienie sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30.3.2007 r. w sprawie II AKZ 80/07 (opiel. OSA 2008, Nr 2, poz. 10). Potwierdzeniem tezy o tym, iż aktualnie obowiązujący przepis art. 89 § 1a k.k. stanowi jedynie uprawnienie sądu do zawieszenia wykonania kary łącznej, a nie obowiązek, a dodatkowo pod warunkiem wystąpienia przesłanek określonych w art. 69 k.k., jest postanowienie Sądu Najwyższego z 25.01.2013 roku w sprawie IV KK 194/12, zgodnie z którym przepis ten: „nie może być ... interpretowany jako przepis nakazujący zawieszenie wykonania kary w przypadku, gdy jedna z podlegających łączeniu kar została orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czemu wyraźnie sprzeciwia się już sama treść tego przepisu, a tym bardziej nie może stanowić negatywnej przesłanki orzekania o karze łącznej (wydania wyroku łącznego) w przypadku, gdy sąd we wskazanej sytuacji stwierdzi brak warunków do zawieszenia kary”

Słusznie uznał sąd rejonowy, iż brak było podstaw, by wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawieszać. Argumenty podniesione w uzasadnieniu przez sąd pierwszej instancji, przemawiające za orzeczeniem kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonywania są przekonujące i wyczerpujące. Co do obniżonej do lat 2 kary pozbawienia wolności - drugiej z orzeczonych kar łącznych - formalnie możliwym stało się jej „zawieszenie”, ale argumenty leżące u podstaw braku uzasadnienia dla takiej decyzji w odniesieniu do orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności, są w tym względzie identyczne.

Rodzaj przestępstw popełnianych chronologicznie przez J. D., w szczególności trwające blisko dwa lata samouwonięcie i dodatkowe przestępstwa popełniane w tym okresie, oraz ogólnie przeciętna opinia z jednostki penitencjarnej, wskazująca na otrzymywane nagrody i niekonfliktowość w kontaktach z jednej strony, ale też z ostatecznym wnioskiem: „prognoza penitencjarna kształtuje się negatywnie” z drugiej, nie pozwalają przyjąć, by spełnione zostały przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, o jakich mowa w art. 69 k.k., tak co do obu orzeczonych kar łącznych.

Sąd orzekający wyrokiem łącznym dysponuje pełnym obrazem działalności przestępczej skazanego, co uprawnia go do postawienia pełnej: pozytywnej lub negatywnej prognozy kryminologicznej. Właśnie względem ów pełen obraz aktywności przestępczej skazanego sprawia, że tylko sąd orzekający o karze łącznej dysponuje pełnymi ustaleniami w zakresie zasadności warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Znane mu są bowiem zarówno okoliczności popełnienia poszczególnych czynów (z uwagi na załączenie akt dotyczących poprzednich skazań) oraz stosunek skazanego do wymierzonych kar i faktyczne postępy w jego resocjalizacji (opinia z zakładu karnego), czego nie posiadały sądy orzekające w jednostkowych sprawach, obciążone deficytem tych informacji. Taki właśnie

pełny wzgląd w zachowanie J. D. nie pozwolił na dodatnią prognozę kryminologiczną wobec skazanego i warunkowe zawieszenie wykonania obniżonej do lat 2 kary łącznej pozbawienia wolności, obejmującej skazania opisane wyrokami z punktu V, VI i VII.

W pozostałej części wyrok, jako odpowiadający prawu, utrzymano w mocy.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego powołane w sentencji orzeczenia.